

იოელის წიგნი და ლაოდიკიელი მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ოცდახუთი

Jeff Pippenger

2026-01-11

ნომერი ოცდახუთი

იოელის წიგნი უპირისპირებს ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესიის ხელმძღვანელობას მისი მზარდი ამბოხის მოწმობას ოთხი თაობის განმავლობაში. ეს ოთხი თაობა ასევე გამოსახულია ეზეკიელის მერვე თავში, სადაც იმ მეოთხე თაობის ოცდახუთი კაცი მზეს სცემს თავყვანს. 1901 წელს, 1888 წლის ამბოხიდან 13 წლის შემდეგ, ადვენტიტურმა ეკლესიამ ეკლესიის სამართავად კომიტეტი ჩამოაყალიბა.

საწყისი გენერალური კონფერენციის აღმასრულებელი კომიტეტი დაფუძნდა 1901 წლის გენერალური კონფერენციის სესიის დროს განხორციელებული ფართომასშტაბიანი რეორგანიზაციისას და იგი 25 წევრისგან შედგებოდა. ეს წარმოადგენდა მნიშვნელოვან გაფართოებას 1901 წლამდე არსებული კომიტეტისგან, რომელსაც მხოლოდ 13 წევრი ჰყავდა. წლების განმავლობაში წევრთა რაოდენობა გაიზარდა, მაგრამ იესო ყოველთვის დასასრულს დასაწყისთან აიგივებს. დასაწყისში 25 წევრი იყო, რომელთაგან ერთი იყო ხელმძღვანელი, რაც პარალელს ავლებს საწმიდარში არსებულ წესრიგთან, რომელიც შედგებოდა 24 მღვდლისა და ერთი მღვდელმთავრისგან.

იუდა და სინედრიონი ქრისტეს დროს აჯანყების ორი სიმბოლოა. სინედრიონი წარმოადგენს ლაოდიკიურ მეშვიდე დღის ადვენტიტურ ეკლესიას. ქრისტეს ჯვარცმაში სინედრიონის მონაწილეობა წინასწარმეტყველურად გამოხატავს ადვენტიზმის როლს კვირის კანონის კრიზისში. სინედრიონმა — იერუსალიმში იუდეველთა უზენაესმა საბჭომ, რომელიც შედგებოდა მღვდელმთავრების, უხუცესებისა და მწიგნობრებისაგან და რომელსაც მღვდელმთავარი კაიაფა თავმჯდომარეობდა — ცენტრალური როლი შეასრულა იმ მოვლენებში, რომლებმაც იესოს სიკვდილამდე მიიყვანა.

გეთსემანეში იესოს დაპატიმრების შემდეგ (იუდას ღალატის შედეგად დადგმულისა), იგი ღამით სინედრიონის წინაშე მიიყვანეს კაიაფას სახლში. ისინი მის დასასჯელად სამხილებს ეძიებდნენ და მოიყვანეს მოწმეები, რომლებიც მას გამოხატა და ამბოხებაში ადანაშაულებდნენ.

როდესაც კაიაფამ იესოს პირდაპირ ჰკითხა, იყო თუ არა იგი მესია (ან მე ღვთისა), იესოს დამადასტურებელმა პასუხმა — „შენ თქვი“ — აღძრა მღვდელმთავარი გამოეცხადებინა: „გმობაა!“ საბჭომ იგი სიკვდილის ღირსად დასაჯა. რადგან რომაული მმართველობის ქვეშ მათ არ ჰქონდათ უფლებამოსილება სასიკვდილო განაჩენის აღსასრულებლად, იესო გადასცეს პონტოელ პილატეს, რომელსაც მმართველს, და დასდეს ბრალი ამბოხებაში, რათა მოეპოვებინათ მისი რომაული წესით სიკვდილით

დასჯა. თვით ჯვარცმა აღასრულეს რომაელმა ჯარისკაცებმა პილატეს ბრძანებით, მაგრამ მხოლოდ მას შემდეგ, რაც პილატემ დაუთმო ზეწოლას მღვდელმთავართა მხრიდან და ბრბოსაგან (რომელიც მოითხოვდა იესოს სიკვდილს და ბარაბას გათავისუფლებას).

„როცა ქრისტე ამ ქვეყანაზე იყო, სამყარომ ბარაბა არჩია. და დღესაც ქვეყნიერება და ეკლესიები იმავე არჩევანს აკეთებენ. ქრისტეს ღალატის, უარყოფისა და ჯვარცმის სცენები კვლავ დაიდგა და კვლავაც აღდგება განუზომლად ფართო მასშტაბით. ადამიანები მტრის თვისებებით აღივსებიან, და მათ შორის მის ცდუნებებს დიდი ძალა ექნება. ზუსტად იმ ზომით, რა ზომითაც ნათელი უარყოფილ იქნება, იარსებებს მცდარი აღქმა და გაუგებრობა. ისინი, ვინც ქრისტეს უარყოფენ და ბარაბას ირჩევენ, დამლუპველი მოტყუების ქვეშ მოქმედებენ. დამახინჯებული წარმოდგენა და ცრუ მოწმედ დადგომა აშკარა ამბოხებამდე გაიზრდება. თუ თვალი ბოროტია, მთელი სხეული სიბნელით იქნება სავსე. ისინი, ვინც თავიანთ სიყვარულს ქრისტეს გარდა რომელიმე წინამძღოლს მიუძღვნიან, აღმოჩნდებიან იმგვარი გატაცების ძალაუფლების ქვეშ, რომელიც სხეულს, სულსა და სულისკვეთებას სრულად იმორჩილებს, და რომელიც იმდენად მომაჯადოებელია, რომ მისი ძალის ქვეშ სულები ჭეშმარიტების მოსმენას განერიდებიან, რათა სიცრუე ირწმუნონ. ისინი მახეში გაეხმებიან და შეპყრობილნი იქნებიან, და ყოველი თავიანთი მოქმედებით შეჰღალადებენ: გაგვითავისუფლეთ ბარაბა, ხოლო ქრისტე ჯვარს აცვიტ.“

„ამჟამადაც კი ეს გადაწყვეტილება მიიღება. ჯვარზე განხორციელებული სცენები კვლავ მეორდება. იმ ეკლესიებში, რომლებიც გადაუხვიეს ჭეშმარიტებასა და სიმართლეს, ცხადდება, რისი გაკეთება შეუძლია და რას გააკეთებს ადამიანური ბუნება, როდესაც ღვთის სიყვარული სულში დამკვიდრებული პრინციპი არ არის. არ გვმართებს გაგვიკვირდეს არაფერი, რაც ახლა შეიძლება მოხდეს. არ გვმართებს გავოცდეთ საშინელებათა რომელიმე გამოვლინებით. ისინი, ვინც თავიანთი უწმინდური ფეხებით თელავენ ღვთის რჯულს, იმავე სულს ატარებენ, რაც ჰქონდათ იმ ადამიანებს, რომლებმაც შეურაცხვეს და გასცეს იესო. სინდისის ყოველგვარი ქენჯნის გარეშე ისინი აღასრულებენ თავიანთი მამის, ეშმაკის, საქმეებს. ისინი დასვამენ იმ კითხვას, რომელიც იუდას გამცემელი ბაგეებიდან გამოვიდა: რას მომცემთ, თუ თქვენ გცემ იესო ქრისტეს? ახლაც კი ქრისტე გამოიცემა თავისი წმინდანების პიროვნებაში.“ Review and Herald, January 30, 1900.

თუ ეს მონაკვეთი მართლაც იმას ნიშნავს, რასაც ამბობს, მაშინ ისინი, ვინც „ბარაბასის არჩევად“ არიან წარმოდგენილნი, ვერ შეძლებენ გაიგონ, რას ასწავლის ეს მონაკვეთი. ეს ადამიანები არიან ის ადამიანები 2 თესალონიკელთა წერილში, რომლებიც ძლიერ ცდომილებას იღებენ, რადგან ჭეშმარიტება არ შეიცვარეს. იგი ამბობს მათ შესახებ, ვინც ბარაბასს ირჩევენ: „ვინც თავის გრძნობებს ქრისტეს გარდა რომელიმე წინამძღოლს უძღვნის, აღმოჩნდება ისეთი მოჯადოების ძალაუფლების ქვეშ—სხეულით, სულითა და სულიწმინდით—რომელიც იმდენად მომაჯადოებელია, რომ მისი ძალის ქვეშ სულები განუდგებიან ჭეშმარიტების მოსმენას, რათა სიცრუე ირწმუნონ.“ ისინი, ვინც ბარაბასს ირჩევენ, სატანის მმართველობის ქვეშ არიან ჯვრისა და კვირა კანონის გზის

ნიშნულის წინაშე. ამ მდგომარეობაში მათ არავითარი შესაძლებლობა არა აქვთ გაიგონ, რას ასწავლის ეს მონაკვეთი. ამიტომ ისინი იტყვიან, რომ „პირობები, როდესაც და უაითმა ეს სიტყვები დაწერა, იმ განსაკუთრებულ ისტორიულ ვითარებას ეკუთვნოდა და არა ახლანდელ დროს.“ შესაძლოა, ისინი იტყვიან: „იგი ქრისტიანობაზე ზოგადი აზრით ლაპარაკობს, და ეს უშუალოდ მეშვიდე დღის ადვენტისტებს არ ეხება.“ სრული უაზრობაა.

რა თქმა უნდა, ისტორიის იმ პერიოდის გარემოებანი, როდესაც დასმა უაიტმა ეს სიტყვები დაწერა, სინამდვილეში კომენტარი იყო მის პირად ისტორიაზე; მაგრამ როგორც იოანეს შემთხვევაში გამოცხადებაში, როდესაც წინასწარმეტყველს ეუბნებიან, რომ დაწეროს, მას ეუბნებიან, დაწეროს „რაც იხილე, და რაც არის, და რაც ამის შემდეგ მოხდება.“ როდესაც წინასწარმეტყველი აღნუსხავს იმას, რაც არის, იგი იმავდროულად აღნუსხავს იმასაც, რაც იქნება.

ადვენტიზმის ხელმძღვანელობა წარმოდგენილია ეზეკიელის 25 კაცით, რომლებიც ასევე წინასწარმეტყველურად შეესაბამებიან იმ 250 კაცს, რომლებიც კორახთან, დათანთან და აბირამთან ერთად იდგნენ. არანაკლებ მნიშვნელოვანი ისიც არის, რომ 1888 წლის ამბოხებულები და მინეაპოლისის გენერალური კონფერენცია და-უაითმა განსაზღვრა, როგორც კორახის, დათანისა და აბირამის აჯანყების განმეორება. და-უაითი პირდაპირ ასწავლის, რომ როდესაც გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი ჩამოდის და თავის დიდებით დედამიწას გაანათებს, გვიანი წვიმა იწყება.

„უკანასკნელი წვიმა უნდა გადმოვიდეს ღვთის ხალხზე. ძლიერი ანგელოზი უნდა ჩამოვიდეს ზეციდან, და მთელი დედამიწა უნდა განათდეს მისი დიდებით.“

Review and Herald, April 21, 1891.

დღის უაიტი პირდაპირ ასწავლის, რომ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზი 1888 წლის გენერალურ კონფერენციაზე ჩამოვიდა A. T. Jones-ისა და E. J. Waggoner-ის უწყებებთან ერთად. როდესაც იგი კონფერენციაზე იმყოფებოდა, აჯანყებამ იგი ისე ძლიერ დაამძიმა, რომ გადაწყვიტა თავისი ნივთები ჩაელაგებინა და წასულიყო, მაგრამ ანგელოზმა უთხრა, რომ უნდა დარჩენილიყო და ისტორია აღერიცხა, რადგან ეს კორახის აჯანყების გამეორება იყო. რატომ სურდა ანგელოზს, რომ ეს აღრიცხულიყო, თუ არა უკანასკნელი დღეებისათვის მოწმობის მიზნით? თუ ეს მოწმობა უკანასკნელი დღეებისათვის არის, სხვა რას შეიძლება ნიშნავდეს იგი, თუ არა იმას, რომ ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია კვირა დღის კანონის კრიზისის დროს, და განსაკუთრებით იმ ისტორიის განმავლობაში, რომელიც მას წინ უძღვის, სინედრიონის კვალს გაჰყვება.

ჯონსისა და უაგონერის უწყება წარმოდგენილი იყო როგორც „რწმენით გამართლების უწყება, ჭეშმარიტებით“, „ლაოდიკეის უწყება“, „ქრისტეს სიმართლის უწყება“ და „მესამე ანგელოზის უწყება“. მეამბოხეებმა წინ აღუდგნენ ამ უწყებას და აგრეთვე უარყვეს წინასწარმეტყველების სულის ხელმძღვანელობა და შეკრების რჩეული მაცნენი. და-უაიტი ასევე ასწავლის, რომ როდესაც ნიუ-იორკის ქალაქის დიდი შენობები ღვთის ძალის ერთი შეხებით დაეშობა, მაშინ გამოცხადების 18:1-3

აღსრულება. 9/11-ის შემდეგ ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესიის ხელმძღვანელობა იმეორებს კორახის აჯანყებას, იმ 25 ძველი კაცის აჯანყებას, 1888 წლის ხელმძღვანელობის აჯანყებას და სინედრიონის აჯანყებას ჯვარცმამდე მიმავალ პერიოდში. ის 25 კაცი სიმბოლოა, რომელიც ყალბ ლევიტურ მღვდლობას წარმოადგენს.

ლევიტი უნდა ყოფილიყო ოცდახუთი წლისა, როცა მსახურებას იწყებდა.

და უფალმა უთხრა მოსეს, თქუა: ეს არის, რაც ლევიანებს შეეხება: ოცდახუთი წლის ასაკიდან და ზევით შევიდნენ, რათა აღასრულონ მსახურება საკრებულოს კარავის სამსახურში; ხოლო ორმოცდაათი წლის ასაკიდან შეწყვიტონ მისი სამსახურის აღსრულება და აღარ იმსახურონ; არამედ თავიანთ ძმებთან ერთად იმსახურონ საკრებულოს კარავში, რათა დაიცვან დადგენილი მოვალეობა, ხოლო სამსახური არ აღასრულონ. ასე მოექცევი ლევიანებს მათი მოვალეობის შესახებ. რიცხვნი 8:23–26.

ლევიანი თავის მსახურებას იწყებს ოცდახუთი წლის ასაკში და მსახურობს ოცდახუთი წლის განმავლობაში, ვიდრე ორმოცდაათ წლამდე მიაღწევდეს. აღთქმის მაცნე, მალაქიას მესამე თავში, კვირადღის კანონთან დაკავშირებით ლევიანებს განწმენდს და ასუფთავებს კიდევ, როგორც მან გააკეთა 1844 წლის 22 ოქტომბერს.

აჰა, მე ვგზავნი ჩემს მაცნეს, და იგი გამიმზადებს გზას ჩემს წინაშე; და უფალი, რომელსაც ეძებთ, უეცრად მოვა თავის ტაძარში, ანუ აღთქმის მაცნე, რომელიც გასურთ; აჰა, იგი მოვა, ამბობს ცაბაოთ უფალი.

მაგრამ ვინ გაუძლებს მისი მოსვლის დღეს? და ვინ დადგება, როცა იგი გამოჩნდება? რადგან იგი არის როგორც გამწმენდელის ცეცხლი და როგორც მრეცხავთა საპონი. და დაჯდება იგი როგორც ვერცხლის გამწმენდელი და განწმენდელი; და განწმენდს ლევის ძეთ, და გაასუფთავებს მათ როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს ძღვენი სიმაღლით. მაშინ იუდასა და იერუსალიმის ძღვენი სათნო იქნება უფლისათვის, როგორც ძველ დღეებში და როგორც წინანდელ წლებში. მალაქია 3:1–4.

რიცხვი „25“, როგორც სიმბოლო, წარმოადგენს არა მხოლოდ ერთგულ ლევიანს, არამედ ყალბ ლევიანსაც. ამრიგად, „25“, როგორც სიმბოლო, აღნიშნავს თაყვანისმცემელთა ორი კლასის განცალკევებას, იქნებიან ისინი ბრძენი და უგუნური ქალწულები, ცხვრები და თხები, ხორბალი და ღვარძლი. რიცხვი ოცდახუთი არის სიმბოლო არა მხოლოდ ლევიანისა, არამედ, არანაკლებ მნიშვნელოვანი სახით, ლევიანთა განცალკევებისაც (განწმენდისაც). ეს განცალკევება ხდება საკვირაო კანონის დროს, და იგი ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის ერთ-ერთი მთავარი თემაა. შესაფერისია, რომ მათეს ოცდამეხუთე თავი უბრალოდ გაგრძელებაა იესოს წინასწარმეტყველებისა ქვეყნის დასასრულის შესახებ მათეს ოცდამეოთხე თავში.

და იესო გამოვიდა და ტაძრიდან წავიდა; და მისი მოწაფეები მივიდნენ მასთან, რათა ტაძრის ნაგებობები ეჩვენებინათ მისთვის. ხოლო იესომ უთხრა მათ: ნუთუ არ ხედავთ ამ ყოველივეს? ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: აქ ქვა ქვაზე არ დარჩება, რომელიც არ დაინგრევა. მათე 24:1, 2.

როცა იესო ტაძრიდან გავიდა, იგი უკან აღარასოდეს დაბრუნებულა. ოცდამესამე თავის დასკვნით მუხლებში იესომ სინედრიონს განაჩენი გამოუტანა, და ეს განაჩენი გამოიხატება „რვა“ ვაით, რითაც ყალბად ბაძავს კიდობანში მყოფ რვა სულს, წინადაცვეთის მერვე დღეს, აღდგომის მერვე დღეს, აბრაამის რვა თაობას — 430 წელს და შემდგომ. ყალბი რიცხვი „რვა“ შეესაბამება ყალბ ლევიანს.

ქეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ყოველივე ეს ამ მოდგმას დაატყდება თავს.

ო იერუსალიმო, იერუსალიმო, შენ, რომელიც ჰკლავ წინასწარმეტყველებს და ქვით ჩაქოლავ შენთან მოვლინებულთ, რამდენჯერ მსურდა შენი შვილების შეკრება, როგორც დედალი ქათამი იკრებს თავის წიწილებს ფრთების ქვეშ, და თქვენ არ ინებეთ! აჰა, თქვენი სახლი გრჩებათ გაუდაბურებული.

ვინაიდან გეუბნებით თქვენ: ამიერიდან ველარ მიხილავთ მე, ვიდრე არ თქვათ: კურთხეულია იგი, რომელიც უფლის სახელით მოდის. მათე 23:36–39.

მათეს ოცდამეორე თავი სრულდება ბოროტთა კონებად შეკვრის ილუსტრაციით და სრულდება ქრისტესა და კირკიტა იუდეველებს შორის უკანასკნელი ურთიერთობით. შემდეგ, ოცდამეოთხე თავში, იგი ტაძარს უკანასკნელად ტოვებს და წყვეტს თავის მსახურებას ძველი ისრაელისათვის. თავი სრულდება იქვე, სადაც დაიწყო: გამოცხადებით, რომ მათი სახლი ცარიელი დაუტოვდათ; და ის, რასაც მან ტაძრის პირველად განწმენდისას თავისი მამის სახლს უწოდებდა, ახლა ცარიელი იუდეველთა სახლი იყო.

24-ე თავში იესო უპასუხებს კითხვებს ტაძრისა და მისი მოახლოებული დანგრევის შესახებ. ეს დანგრევა უნდა მომხდარიყო სწორედ იმ თაობაში, რომელიც იქედნეთა თაობა იყო. მან დატოვა ის ტაძარი, რათა აღარასოდეს დაბრუნებულიყო; ამიტომ, მის მიერ წარმოთქმული წინასწარმეტყველებები მიმართულია სულიერი, და არა პირდაპირი, ისრაელისადმი. როდესაც ქრისტე დატოვებს ტაძარს, რომელიც არის ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია, როგორც მან მოიქცა ძველ ისრაელთან; იმავდროულად, ას ორმოცდაოთხი ათასის ადამიანური ტაძარი მარადიულად შეერთდება ღვთიურ ტაძარს. როდესაც იესომ დატოვა ძველი ისრაელის ტაძარი, მან მარადიულად განიშორა თავისი წინანდელი აღთქმის ხალხი.

მათეს თერთმეტიდან ოცდამეორე თავის ჩათვლით არის დაბადების წიგნის თერთმეტიდან ოცდამეორე თავების ხაზის ომეგა. როდესაც ეს ხაზი იწყება დაბადების წიგნის მეთერთმეტე თავში, იგი ამავე დროს აღნიშნავს ბაბილონისა და ბაბილონის სიკვდილის აღთქმის დასაწყისს, რომელიც თავის ომეგურ აღსრულებას აღწევს გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში — იმ მუხლში, რომელიც არის იმ მუხლების ზუსტი შუაგული, რომელთაგანაც შედგება მეთერთმეტედან ოცდამეორე თავამდე მონაკვეთი. დაბადების, მათესა და გამოცხადების წიგნებში თერთმეტიდან ოცდამეორე თავების შუაგული თითოეულში ხაზს უსვამს დროშას, ანუ მის ყალბ ანტიდროშას. დაბადების წიგნში ეს იყო წინადაცვეთა; მათეში — პეტრე და კლდე, რომელზედაც ქრისტე ააშენებდა თავის ეკლესიას; ხოლო გამოცხადებაში — ყალბი მხეცი, რომელიც იყო, არის და უნდა ამოვიდეს, რომელიც არის მერვე, შვიდთაგან, და

რომელიც შემდეგ ქორწინდება გველეშაპზე.

თერთმეტი და ოცდაორი სიმბოლოებია, რომლებიც აღნიშნავს ღვთაებრივისა და ადამიანურის შერწყმას; სწორედ ეს არის ის არსებითი საკითხი, რაც წარმოდგენილია იმით, რომ ქრისტე თავის რჯულს ჩვენს გულებსა და გონებაზე წერს. 11 და 22 არის ას ორმოცდაოთხი ათასის აღთქმის სიმბოლოები. მათეს, ოცდამესამე თავში, ცრუ სამღვდელოებამ მიიღო რვა ვაი; დროის სწორედ იმავე წერტილში, ჭეშმარიტი სამღვდელოება ცხებულ იქნა. მღვდლები შვიდი დღის განმავლობაში იკურთხებოდნენ, ხოლო მერვე დღეს მსახურება დაიწყეს.

არ არის შემთხვევითი, რომ მღვდლების შვიდდღიანი კურთხევა, რომელმაც მათი მსახურების მერვე დღეს დაწყებამდე მიიყვანა, იწყება რიცხვთა წიგნის მერვე თავის პირველ მუხლში, რადგან „81“ მღვდლების სიმბოლოა.

და უთხრა უფალმა მოსეს, თქვაო: წაიყვანე აარონი და მისი ძენი მასთან ერთად, და სამოსელი, და საცხებელი ზეთი, და ხბო ცოდვის შესაწირავად, და ორი ვერძი, და უფუარი პურის კალათა; და შეყარე მთელი კრებული სადღესასწაულო კარვის შესასვლელთან. და მოიქცა მოსე ისე, როგორც უფალმა უბრძანა მას; და შეიკრიბა კრებული სადღესასწაულო კარვის შესასვლელთან. და უთხრა მოსემ კრებულს: ეს არის საქმე, რომლის ქმნაც უფალმა ბრძანა. ...

და შვიდი დღის განმავლობაში არ გამოხვიდეთ საკრებულოს კარვის კართანიდან, ვიდრე თქვენი კურთხევის დღეები არ დასრულდება; რადგან შვიდი დღე გაგაკურთხებთ იგი. როგორც დღეს იქნა ეს გაკეთებული, ასევე უბრძანა უფალმა, რომ გაკეთდეს, რათა თქვენთვის შერიგება იქნეს აღსრულებული. ამიტომ შვიდი დღე, დღე და ღამე, დარჩით საკრებულოს კარვის კართან და დაიცავით უფლის დადგენილება, რათა არ მოკვდეთ; რადგან ასე მაქვს ნაბრძანები. და აარონმა და მისმა ძეებმა შეასრულეს ყოველივე, რაც უფალმა მოსეს ხელით ბრძანა. და მერვე დღეს მოხდა, რომ მოსემ მოუხმო აარონს და მის ძეებს, და ისრაელის უზუცესებს; და უთხრა აარონს: აიყვანე შენთვის ხბო ცოდვის შესაწირავად და ვერძი სრულადდასაწველ მსხვერპლად, უბიწონი, და შესწირე ისინი უფლის წინაშე. ... და თქვა მოსემ: ეს არის ის, რაც უფალმა ბრძანა, რომ თქვენ გააკეთოთ; და უფლის დიდება გამოეცხადებათ თქვენ. ... და აღმართა აარონმა თავისი ხელი ხალხისკენ, აკურთხა ისინი და ჩამოვიდა ცოდვის შესაწირავის, სრულადდასაწველი მსხვერპლისა და სამშვიდობო მსხვერპლთა შეწირვის შემდეგ. და მოსე და აარონი შევიდნენ საკრებულოს კარავში, გამოვიდნენ და აკურთხეს ხალხი; და უფლის დიდება გამოეცხადა მთელ ხალხს. და გამოვიდა ცეცხლი უფლის წინაშე და შთანთქა სამსხვერპლოზე სრულადდასაწველი მსხვერპლი და ქონი; ეს რომ იხილა მთელმა ხალხმა, შეჰლადადეს და პირქვე დაემხვნენ. ლევიანნი 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

ოცდამესამე თავი ცრუ ლევიანელთა იდენტიფიცირებას ახდენს, რომლებიც ცხადდებიან იმ დროს, როცა ნამდვილი ლევიანელები იბეჭდებიან. მათეს ოცდამეორე თავი იმით სრულდება, რომ აღარავის დაუსვამს იესოსთვის კიდევ შეკითხვა; შემდეგ კი, ოცდამესამე თავში, იგი წარმოთქვამს რვა ვაის, რითაც ცხადყოფს, რომ

სინედრიონის გამოსაცდელი დრო დასრულებული იყო და რომ აღსასრულებელი სამსჯავრო მაშინ უნდა დაწყებულიყო. ოცდამეოთხე თავში იგი ტაძარს იუდეველთა სახლად მოიხსენიებს. მნიშვნელოვანია, რომ თავებში ეს თანამიმდევრობა დავინახოთ.

მათეს წიგნის მეთერთმეტე თავიდან ოცდამეორე თავის ჩათვლით, აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დასრულებას ღვთის აღთქმის კონტექსტში რჩეულ ხალხთან. პალმონის სიმბოლიზმი — ალფა, მეთერთმეტე თავი, და მისი სიმბოლიზმი — ომეგა, ოცდამეორე თავი, ამ თავებში გადმოცემულ ამბავს დამატებით მნიშვნელობას სძენს.

ოცდამესამე თავი არის გამოსყიდვა — ღვთიურისა და ადამიანურის შეერთება, როგორც ეს წარმოდგენილია რიცხვით ოცდასამი. მაგრამ ეს თავი მოგვითხრობს სარეველების, ყალბი მღვდლობისა და ყალბი ლევიანების აღმასრულებელ სამსჯავროზე. ყოველი მღვდელი ლევიანი იყო, მაგრამ ყოველი ლევიანი მღვდელი არ იყო. ლევის შთამომავლობაში მხოლოდ აარონის სისხლის ხაზი იყო მღვდლობისათვის უფლებამოსილი. ბიბლია მიუთითებს, რომ ლევიანები მსახურებას დაიწყებდნენ ოცდახუთი წლის ასაკში, ხოლო კეჰათის ძენი მსახურებას ოცდაათი წლის ასაკში იწყებდნენ.

და უთხრა უფალმა მოსესა და აარონს, და თქვა: აღრიცხე კაათის ძენი ლევის ძეთაგან, მათი საგვარეულოების მიხედვით, მათი მამათა სახლების მიხედვით, ოცდაათი წლისაგან და უფროსნი, ვიდრე ორმოცდაათ წლამდე, ყოველი, ვინც შედის სამსახურში, რათა აღასრულოს საქმე საკრებულო კარავში. რიცხვნი 4:1–3.

რიცხვი „30“ აღნიშნავს მღვდლებს, რომლებიც კეჰათის სისხლის ხაზში იყვნენ; კეჰათი ლევის ძე იყო, ხოლო კეჰათის ძე იყო ყამრანი, რომელიც აარონის მამა იყო. ლევი ნიშნავს „ღმერთთან მიბმულს ან შეერთებულს“. კეჰათი ნიშნავს „მისი თანდასწრების ირგვლივ შეკრებილს“. ყამრანი ნიშნავს „აღმატებულ ხალხს“, ხოლო აარონი ნიშნავს „სინათლის მატარებელს ან აღმატებულ შუამავალს“. ისინი ერთად გამოხატავენ მოძრაობას წითელი ზღვიდან სინაიმდე და, ამგვარად, წინასახავენ აღთქმას ღმერთსა და ას ორმოცდაოთხ ათასს შორის, რომლებიც არიან ადამიანური ტაძარი, რომელიც შეერთებულია საღვთო ტაძართან, როდესაც ქრისტე მეორედ გაიწვდის თავის ხელს, რათა თავისი ნაშთი ხალხი შეკრიბოს თავის საწმიდარში, სადაც შემდეგ აღამაღლებს და აამაღლებს მათ, რადგან ისინი ზეციური მღვდელმთავრით განათლდებიან, როგორც მან გაანათა შადრაქი, მეშაქი და აბედნეგო.

რიცხვი „30“ აღნიშნავს მღვდლებისთვის მომზადების პერიოდს, ხოლო 25, როგორც ლევიანთა ასაკი, უნდა მიესადაგოს 30-ს, სტრიქონი სტრიქონზე, რადგან ყოველი მღვდელი ლევიანი იყო, მაგრამ ყოველი ლევიანი მღვდელი არ იყო. ოცდაათი აღნიშნავს მომზადების პერიოდს, რომელიც დაიწყო 1989 წელს, აღსასრულის ჟამს, და იგი მთავრდება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონით. რიცხვი ოცდახუთი, როგორც ლევიანთა სიმბოლო, ასევე არის ორ კლასს შორის გამიჯვნის სიმბოლო, და მღვდლებთან მიმართებით იგი განსაზღვრავს განცალკევებას. ოცდახუთი აღნიშნავს ლევიანთა და ყალბი ლევიანთა გამიჯვნას საკვირაო კანონის დროს, ხოლო ჭეშმარიტი

მღვდლებისა და ჭეშმარიტი ლევიანების კონტექსტში იგი აგრეთვე ქმნის განსხვავებას, თუმცა არა უარყოფით განცალკევებას, როგორც ეს ყალბი ლევიანების შემთხვევაშია.

კეპათი ლევიანთა სამი მთავარი შტოდან ერთ-ერთი იყო (გერშონთან და მერარითან ერთად). სამღვდლო შთამომავლობა უშუალოდ კეპათის შთამომავალ აარონზე გადიოდა. აარონი ლევის მეოთხე თაობის შთამომავალია, და სამღვდლო უპირატესობა ამ კეპათიანთა შტოში მხოლოდ მის მამრობით შთამომავლებს შემოეფარგლებოდა. კეპათიანებს მთლიანობაში (კეპათის ყველა შთამომავალს) ჰქონდათ პატივი ეტარებინათ უწმიდესი საგნები, მაგრამ სამსხვერპლოსთან და საწმიდარში სამღვდლო მსახურების აღსრულება სინამდვილეში მხოლოდ აარონის საგვარეულოს შეეძლო. აარონი წარმოადგენს იმავე მეოთხე თაობას, რასაც იოელის „მოხუცნი“, ან ეზეკიელის მერვე თავში მოხსენიებული „ძველკაცნი“, რომლებიც მზეს ეთაყვანებიან.

მღვდელთათვის 24 მორიგეობითი რიგის (განყოფილების) სისტემა — და ანალოგიურად, არამღვდელ ლევიანთათვისაც, რომლებიც დამხმარე მსახურებებში იყვნენ, როგორიცაა მგალობლები და კარიბჭის მცველები — მეფე დავითმა დააწესა. დავითმა აარონის შთამომავლები 24 რიგად (განყოფილებად) მოაწყო, რათა მათ მორიგეობით ემსახურათ (1 ნეშტა 24:1–19). დავითმა, მღვდელ ცადოკის (ელეაზარის ხაზიდან) და ახიმელექის (ითამარის ხაზიდან) დახმარებით, ისინი 24 ჯგუფად დაყო (16 — ელეაზარის უფრო მრავალრიცხოვანი საგვარეულოდან, 8 — ითამარისგან). მსახურების რიგის განსასაზღვრად წილი იყარეს.

თითოეული რიგი მსახურობდა ერთი კვირის განმავლობაში (შაბათიდან შაბათამდე), წელიწადში ორჯერ, და ამას გარდა ყველა რიგი ერთად მსახურობდა დიდ დღესასწაულებზე (პასეჟი, ორმოცდაათობა, კარვობა). დავითმა ანალოგიურად არამღვდელ ლევიანებიც 24 რიგად მოაწყო საგალობლად, კარიბჭეთა დაცვისთვის და სხვ. (1 ნეშტა 23–26). ეს სისტემა სოლომონის დროს იქნა განხორციელებული (2 ნეშტა 8:14) და გაგრძელდა მეორე ტაძრის პერიოდში. ზაქარია, იოანე ნათლისმცემლის მამა, აბიას რიგში იყო — ლუკა 1:5; 1 ნეშტა 24:10. მღვდელთა 24 რიგის წესრიგი წილისყრით იყო დადგენილი, და ზაქარია აბიას რიგში იყო, რომელიც ოცდაოთხ რიგს შორის „მერვე“ რიგს წარმოადგენდა. ზაქარია ნიშნავს „ღმერთს ახსოვს“, ხოლო მისი მამის სახელი აბია ნიშნავს „ღმერთი არის ჩემი მამა“.

ზეციურმა მამამ გაიხსენა თავისი აღთქმა, რომ აღადგენდა მაცნეს, რომელიც მოამზადებდა გზას მესიისათვის. მაგრამ ზაქარია ასევე ეთანხმება კვირადღის კანონს, რადგან სწორედ იქ შაბათი, დღე, რომელიც ადამიანებს ყოველთვის უნდა ხსომებოდეთ, საბოლოო გამოცდად იქცევა. ზაქარია წარმოადგენს მღვდელს, აბიას წესრიგიდან, რომელიც „მერვე“ რიგია. ზაქარიას არ სჯერა ანგელოზის უწყებისა და მუნჯდება თავისი ძის, იოანეს, დაბადებამდე. როდესაც იოანე იბადება, ზაქარია ერთვება იოანეს სახელის შესახებ მსჯელობაში და შემდეგ ალაპარაკდება. უკანასკნელი დღეების წინასწარმეტყველური მეტყველება არის მაშინ, როდესაც შეერთებული შტატები გველემპივით ლაპარაკობს.

და იყო ასე: მერვე დღეს მოვიდნენ ბავშვის წინადაცვეთისათვის; და ეძახდნენ მას ზაქარიას, მისი მამის სახელის მიხედვით. ხოლო მისმა დედამ მიუგო და თქვა: არა; არამედ იოანე დაერქმევა. და უთხრეს მას: შენს ნათესავებში არავინაა, ვინც ამ სახელით იწოდება. და ნიშნებით ეკითხებოდნენ მის მამას, როგორი სურდა, რომ მისთვის დაერქმიათ. ხოლო მან საწერი დაფა მოითხოვა და დაწერა: მისი სახელია იოანე. და ყველანი განიკვირვებდნენ. და მყისვე გაეხსნა პირი მისი და აეხსნა ენა მისი, და ალაპარაკდა და ადიდებდა ღმერთს. ლუკა 1:59–64.

იოანე ნათლისმცემელი აბიას მერვე მღვდელმსახურთა რიგს ეკუთვნის, ისევე როგორც მისი მამა. იოანეს წინადაცვეთისას, მერვე დღეს, მისი სახელი შეიცვალა. იოანე ნათლისმცემელი წარმოადგენს მათ, ვინც მღვდლები არიან, მეოთხე თაობისა, რომელნიც ღმერთთან აღთქმისეულ ურთიერთობაში იმყოფებიან, და რომელთაც იგი სახელს უცვლის (ლაოდიკიიდან ფილადელფიამდე), აღთქმის ნიშნით ბეჭდავს მათ, როდესაც შეერთებული შტატები გველუშაპივით ლაპარაკობს.

ჩვენ ვართ ღმერთის ტაძარი. წინასწარმეტყველური ხაზები, რომლებიც ტაძარს მიმართავს, ელაპარაკება კაცებსა და ქალებს როგორც ცალკეულ პირებს, და ასევე ერთობლივად, რადგან ღვთის ეკლესიაც ტაძარია. და, რასაკვირველია, არსებობს ზეციური ტაძარიც, და სწორედ ქრისტეა ის, ვინც უფლის ტაძარს აშენებს. იგი არის ის, ვინც საძირკველს დებს და ტაძარს თავქვას ადგამს. რიცხვ „25“-ის სიმბოლურ მნიშვნელობასთან დაკავშირებით, 25 წარმოადგენს ლევიანებს, რომლებიც მალაქიას მესამე თავში ცრუ ლევიანებისგან განიწმინდებიან (განიყოფიან), და რომლებიც იმავე მონაკვეთში ასევე იწმინდებიან. ეზეკიელის 40-დან 48-ე თავამდე დიდი სიზუსტით არის აღწერილი სიმბოლური ტაძარი. სიცოცხლის წყალი გამოდის იმ ტაძრიდან და ავსებს დედამიწას.

„საოცარია საქმე, რომლის აღსრულებასაც ღმერთი განიზრახავს თავისი მსახურების მეშვეობით, რათა მისი სახელი განდიდდეს. ღმერთმა იოსები ეგვიპტელი ერისათვის სიცოცხლის წყაროდ აქცია. იოსების მეშვეობით მთელი იმ ხალხის სიცოცხლე იქნა შენარჩუნებული. ხოლო დანიელის მეშვეობით ღმერთმა ბაბილონის ყველა ბრძენი კაცის სიცოცხლე იხსნა. და ეს მხსნელობანი საგნობრივი გაკვეთილებივით იყო; ისინი ხალხს უმძღავნებდნენ იმ სულიერ კურთხევებს, რომლებიც მათ შესთავაზებოდათ იმ ღმერთთან კავშირის მეშვეობით, რომელსაც იოსები და დანიელი სცემდნენ თავყვანს. ასევე დღესაც ღმერთს სურს, თავისი ხალხის მეშვეობით კურთხევა მოუტანოს ქვეყნიერებას. ყოველი მუშაკი, რომლის გულშიც ქრისტე მკვიდრობს, ყოველი, ვინც მის სიყვარულს აუწყებს ქვეყნიერებას, ღმერთთან თანამუშაქია კაცობრიობის საკეთილდღეოდ. როგორც იგი მაცხოვრისაგან სხვებისთვის გადასაცემ მადლს იღებს, მთელი მისი არსებიდან იღვრება სულიერი სიცოცხლის ნაკადი. ქრისტე მოვიდა, როგორც დიდი მკურნალი, რათა განეკურნა ის ჭრილობები, რომლებიც ცოდვამ მიაყენა ადამიანურ ოჯახს; და მისი სული, რომელიც მის მსახურთა მეშვეობით მოქმედებს, ცოდვით სწეულ, ტანჯულ ადამიანებს ანიჭებს ძლიერ მკურნალ ძალას, რომელიც ქმედითია როგორც სხეულისათვის, ისე სულისათვის. „იმ დღეს,“ ამბობს წმინდა წერილი, „გაიხსნება წყარო დავითის სახლისა და იერუსალიმის მკვიდრთათვის ცოდვისა და

უწმიდურების გასაწმენდად.“ ზაქარია 13:1. ამ წყაროს წყლები შეიცავს სამკურნალო თვისებებს, რომლებიც განკურნავს როგორც ხორციელ, ისე სულიერ უძლურებას.“

„ამ წყაროდან მოედინება ის ძლევამოსილი მდინარე, რომელიც ეზეკიელის ხილვაში იქნა ნანახი. „ეს წყლები აღმოსავლეთის ქვეყნისაკენ მიედინებიან, ჩადიან უდაბნოში და შედიან ზღვაში; და როდესაც ზღვაში შევლენ, წყლები განიკურნებიან. და იქნება ასე, რომ ყოველი ცოცხალი არსება, რომელიც მოძრაობს, ყველაგან, სადაც კი მდინარეები მივლენ, იცოცხლებს... და მდინარის ნაპირზე, აქეთ მხარესაც და იქით მხარესაც, გაიზრდება ყოველგვარი საკვები ხე, რომლის ფოთოლი არ დაჰკნება და არც მისი ნაყოფი გამოილევა; თავის თევების მიხედვით ახალ ნაყოფს გამოიღებს, რადგან მათი წყლები საწმიდრიდან გამოდიან; და მისი ნაყოფი იქნება საჭმლად, ხოლო მისი ფოთოლი — სამკურნალოდ.“ ეზეკიელი 47:8–12.“ მოწმობანი, ტომი 6, 227.

ეზეკიელის ტაძარი უმაღლესი სახის წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმია, და იოანეს გამოცხადების მეთერთმეტე თავში ებრძანა, გაეზომა ტაძარი, მაგრამ ეზო დაეტოვებინა. როდესაც სწორედ ამასვე ვაკეთებთ ეზეკიელის ტაძართან მიმართებით, ვხედავთ, რომ ტაძრის ზომებში ორი უმნიშვნელოვანესი რიცხვი მღვდელმსახურებას წარმოადგენს. 50 წყრთა ყველაზე გამოკვეთილი რიცხვია, და იგი 11-ჯერ მეორდება, როგორც თითოეული კარიბჭის ნაგებობის საერთო სიგრძე (ეზეკიელი 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 და სხვ.). 50 ასევე გამოიყენება ზოგიერთი კედლისა და სენაკის სიგრძეებისთვის (42:7–8). იგი განსაზღვრავს კარიბჭის მთელ გასასვლელ გზას გარე ზღურბლიდან შიდა ზღურბლამდე.

25 წყრთა აშკარად მეორე ყველაზე გამოკვეთილი ზომაა. იგი 10-ჯერ მეორდება, როგორც კარიბჭეთა ნაგებობების განივი და სიგანის ზომა (ეზეკიელი 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). ერთად აღებული, 50 და 25 ქმნის 50-ზე 25-ის თანმიმდევრულ მართკუთხა სქემებს ექვსი მთავარი კარიბჭისათვის. ეს 50-ზე 25-ის წყვილი დომინირებს იმ კარიბჭეთა არქიტექტურულ აღწერაში, რომლებიც შიდა უბნებში მიემართება. ტაძრის ნაგებობაში სხვა არცერთი წყვილი არ მეორდება ასეთი სისტემატური სიხშირით.

ლევანები მსახურებაში შედიოდნენ ოცდახუთი წლის ასაკში (რიცხვნი 8:24: „ოცდახუთი წლისა და მეტისანი შევლენ, რათა იმსახურონ მსახურების საქმეში“). ისინი მსახურობდნენ ორმოცდაათი წლის ასაკამდე (რიცხვნი 4:3, 39, 43; 8:25: „ორმოცდაათ წლამდე“). ეს იძლევა მოქმედი მსახურების ზუსტად ოცდახუთ წელს (50 – 25 = 25).

ამგვარად, ლევანთა მსახურების ოცდახუთწლიანი პერიოდი უშუალოდ აირეკლება იმ ოცდახუთზე ორმოცდაათი წყრთის ზომებში, რომლებიც ბატონობენ ტაძრის კარიბჭეებსა და ნაგებობაზე — სწორედ იმ ადგილას, სადაც ლევანები მსახურობდნენ. ეზეკიელის ტაძრის ძირითადი განზომილებანი, ანუ ძლევამოსილი ეკლესიისა და ას ორმოცდაათი ათასის ტაძრისა, არქიტექტურულადვეა ჩადებული თვით იმ ტაძარში, სადაც მათ უნდა ემსახურათ; ზუსტად ისე, როგორც ორმოცდაექვსი ქრომოსომა ჩაშენებული თვით იმ ტაძარში, სადაც ღვთის ხალხს უნდა ემსახურა. პალმონიმ თავისი ხელმოწერა აღბეჭდა როგორც ცალკეულ ადამიანურ ტაძარზე, ისე იმ ერთობლივ

სხეულებრივ ტაძარზე, რომელიც მისი სასძლო უნდა იყოს.

ჩვენ ამ მსჯელობას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ისინი, ვინც საპასუხისმგებლო თანამდებობებზე იმყოფებიან, არ უნდა მიიქცნენ ქვეყნის თავშეუკავებლური, ფუფუნებისმოყვარე პრინციპებისაკენ, რადგან ამის უფლება მათ არა აქვთ; და თუნდაც ჰქონდეთ, ქრისტესმსგავსი პრინციპები ამის ნებას არ დართავდა. საჭიროა მრავალმხრივი სწავლება. „ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის გააგებინებს მოძღვრებას? — რძისგან მოწყვეტილებს და ძუძუსგან მოცილებულებს. რადგან მცნება უნდა იყოს მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი.“ ამგვარად, უფლის სიტყვა მოთმინებით უნდა წარედგინოს ბავშვებს და მუდმივად წინ ედოს მათ ღვთის სიტყვის მორწმუნე მშობლების მიერ. „რადგან ბორძიკით მოლაპარაკე ბავშვებით და უცხო ენით ელაპარაკება იგი ამ ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც დაღლილს მოასვენებთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა. ამიტომ უფლის სიტყვა იყო მათთვის: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი ხაზზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი, რათა წავიდნენ, უკან დაეცნენ, დაიმტვრნენ, გაეზან და შეპყრობილ იქნენ.“ რატომ? — რადგან არ ყურადღიღეს უფლის სიტყვა, რომელიც მათთან მოვიდა.“

„ეს ნიშნავს მათ, რომელთაც დარიგება არ მიუღიათ, არამედ თავიანთი საკუთარი სიბრძნე უყვარდათ და ამჯობინეს, თავიანთი საკუთარი შეხედულებებისამებრ ემოქმედათ. უფალი მათ აძლევს ამ გამოცდას, რათა ან დაიკავონ თავიანთი ადგილი და მიჰყვნენ მის რჩევას, ან უარი თქვან და თავიანთი საკუთარი აზრების მიხედვით იმოქმედონ; და მაშინ უფალი მათ დაუტოვებს ამ უცილობელ შედეგს. ყველა ჩვენს გზაზე, ღმერთისადმი ყველა ჩვენს მსახურებაში, იგი გვეუბნება: „მომეც მე შენი გული“. ღმერთს სურს მორჩილი, სწავლადი სული. ის, რაც ლოცვას მის აღმატებულებას ანიჭებს, არის ის ფაქტი, რომ იგი ამოისუნთქება მოსიყვარულე, მორჩილი გულიდან.“

„ღმერთი თავის ერს გარკვეულ რამეებს სთხოვს; თუ ისინი იტყვიან: მე გულს არ მივცემ, რომ ეს საქმე შევასრულო, უფალი ნებას რთავს, თავიანთი ვითომ ბრძნული განსჯით, ზეციური სიბრძნის გარეშე, განაგრძონ გზა, ვიდრე ეს წერილი [ესაია 28:13] აღსრულდებოდეს. თქვენ არ უნდა თქვათ: მე უფლის ხელმძღვანელობას მივყვები მხოლოდ გარკვეულ წერტილამდე, რომელიც ჩემს განსჯას შეესაბამება, და შემდეგ მტკიცედ ჩავეჭიდო ჩემს საკუთარ აზრებს, უარს ვამბობდე იმაზე, რომ უფლის მსგავსების მიხედვით ჩამომაყალიბონ. დაისვას კითხვა: არის თუ არა ეს უფლის ნება? და არა: არის თუ არა ეს ———ის აზრი ან განსჯა?“ მოწმობანი მსახურებისთვის, 419.